Registered M. 916.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ௵ வைகாசி ௴ [ஸஞ்சிகை 4.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 101.

2. ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையும் அதன் கர்த்தவ்யங்களும்
ஓர் ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் ... ... 110.

3. தத்வ விசாரம்
பத்ராதிபர் ... ... 118.

4. ஸௌபரி சரித்திரம்
ஸ்ரீ. சித்தூர். ஸௌந்தரராஜாசார்யர் ... 129.

5. கடிதங்கள் ... ... 135.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து சிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்சியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—Dewan Bahadur T. T. Rangachariar, B.A., B.L.

Vol. 4—No. 4.

May 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** Vedanta Dipika, Trivellore, Chengleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, திருவள்ளூர், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, சித்தூர், சித்தூர்ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஸிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஸேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த௵ வைகாசி௴ [ஸஞ்சிகை 4.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌕𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌕𑌰𑌗𑍌𑌰𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂
𑌦𑌧𑌾𑌨𑍇 - 𑌵𑌪𑍁𑌰𑌲𑌕𑌕𑍁𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌸𑌖𑍇
𑌰𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌽𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

ட்ரூ துரையின் உபந்யாஸம்.

'𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃' என்று உபநிஷத் சொல்வதுபோல் அஜ்ஞானாந்தகாரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கையில் தான் புத்திமான் என்றும், ஸர்வ சாஸ்த்ரமும் அறிந்தவனென்றும் எண்ணிக் கொள்வார் பலர். ஸ்வமத விஷயமாகத் துரபிநிவேஶம் உண்டாகி பரமதங்களைத் தூஷிக்க இறங்குவோர் ப்ராயேண இந்த வகுப்பில் சேர்வர். உலகத்தில் மற்றைய மதங்களைக் காட்டிலும் ஹிந்து மதத்திற்குத் தனியாக ஒரு விசேஷமுண்டு. அது ஈஶ்வரன் ப்ரபஞ்சத்தை ஸர்வத்ர வ்யாபித்திருக்கிறானென்பது தானென்று சில காலத்துக்கு முன்பாகச் சென்னையில் வஸித்த ஒரு கிறிஸ்தவ மத ப்ரவர்த்தகரால் வெளியிடப்பட்டது. இதற்கு இங்க்லீஷ் பாஷையில் God's immanence in nature என விவகரிக்கப்பட்டது. உலகத்தில் ஸம்பந்தமின்றி உலகத்தை அதிக்ரமித்து இருக்கின்றான் ஈஶ்வரன் என்பது மஹம்மதியர் மதமாம். இதற்கு இங்க்லீஷில்

Divine Transcendence என்று பெயராம். இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் கிறிஸ்தவமதம் போதிப்பதாம். அதனால் அதற்கு ஏற்றமாம். இப்படிச் சொல்கின்றாராம் முன் பச்சையப்பன் வித்யா சாலையின் அத்யக்ஷராயிருந்த ட்ரூ (Mr. Drew) என்னும் துரை.

கிறிஸ்தவ மதமும் மஹம்மதிய மதமும் ப்ராயேண ஒரே கதைகளை ஆதரிக்கின்றன. உபாதாநமின்றிக்கே சூந்யத்தினின்று ஈச்வரன் ப்ரபஞ்சத்தை உண்டாக்கினனென்று அவர்கள் ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் காட்டும். இதனால் இரண்டு மதங்களும் ஈச்வரன் ப்ரபஞ்சாதீதன் என்பதைத்தான் போதிக்கின்றன. ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமாக ஈச்வரனுடைய ஸர்வ வ்யாப்தி அந்த மதங்கள் அறிந்ததில்லை. ப்ரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் ஈச்வரனுடைய மஹத்வம் நம் மதத்திலேயே சொல்லப்படுகிறது.

'உதாம்ருதத்வஸ்யேஶாந: । யதந்நேநாதிரோஹதி ॥
ஏதாவாநஸ்ய மஹிமா । அதோ ஜ்யாயாக்ம்ஶ்ச பூருஷ: ॥'

இந்த புருஷ ஸூக்த வாக்யத்தின் அர்த்தம் பாஷ்யகாரர்கள் அபிமதப்படி என்னவென்றால்: "மேலும் இந்தப் புருஷன் அம்ருதத்வத்திற்கு (முக்திக்கு) ஸ்வாமியாக இருந்தும் தன்னுடைய காரண ரூபத்தை அதிக்ரமித்துக் காணப்படுகின்ற ஜகத்ரூபத்தை அடைகின்றான். ஏனெனில் ப்ராணிகள் பூர்வம் செய்த கர்ம பலன்களை அநுபவிக்கும் பொருட்டு ஜகத்ரூபத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றான். கதமானதும் வரப்போகிறதும் இப்போதிருக்கிறதுமான ஜகத்முழுவதும் அந்தப் புருஷனுடைய மஹிமை. இதைக் காட்டிலும் புருஷன் மிக்கவும் அதிகரித்தவன்." இன்னும் அந்த ப்ரகரணத்திலேயே,

'த்ரிபாதூர்த்வ உதைத்புருஷ: ।
பாதோஸ்யேஹாபவாத்புந: ॥'

என்று சொல்லப்படுகிறது. [மோக்ஷத்தில், நாசமற்ற அந்தப் புருஷனுடைய மூன்று பாதமானது இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் அதிக்ரமித்து நிற்கிறது. அவனுடைய பாதம் அல்லது லேஶமாத்ரம் இந்த ஜகத்தாய்ப் பரிணமித்து, லயித்து, மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது.] இன்னும் 'அணோரணீயாந்

𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 என்று ப்ரஹ்மத்தை அணுக்களைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபியாகவும், மஹத்தைக்காட்டிலும் மஹானாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வத்தையும் காட்டிலும் (𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍) பெரியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவனை விஶ்வமாகவும், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌃-அதாவது, விஶ்வத்தைக்காட்டிலும் அதிக்ரமித்தவனாகவும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஶ்வம் புருஷன் தான் என்றும், விஶ்வம் அவனால் ஜீவிக்கின்றதென்றும், விஶ்வத்துக்கு அவன் பதி என்றும், விஶ்வாதிகன் என்றும் இருக்கப்பட்ட ஶ்ருதிவாக்யங்களைக் கிஞ்சித்தும் அறியாமல் உன்மத்த ப்ரலாபம் மாதிரியாக எழுதிவிடுகின்றனர். ஆர்யமதத்தின் கிளைகளில் பலவும் அத்வைதம் அல்லவென்பதையும் அறிந்தும் கண்டிலர். தத்வத்ரயங்களுடைய ஸ்வரூப நிரூபண விஷயத்தில் ஆர்யமதத்தினர் அந்யரிடம் கற்கவேண்டிய அம்சங்கள் யாதொன்றும் இல்லை. முக்தி ஜ்ஞாநஸாத்யமாகில் இம்மதத்தைக்காட்டிலும் வெளியில் அதற்கு ஹேதுவில்லை. பக்தியால் அது கிடைக்குங்கால் எல்லா மதங்களாலும் அது கிடைக்கக்கூடும்.

பகவத் பக்தரென்றும் அடியாரென்றும் சொல்லப்படுபவர் பாகவதரெனவும் சொல்லப்படுவர். இவர்கள் தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் அவற்றின் பரஸ்பர ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும் உடையவராகவே இருக்கவேண்டு மென்னும் நியமமில்லை.

𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ॥

[அர்ஜுநா! என்னைத்தவிர வேறொன்றிலும் பற்றைக்கழித்த பக்தியுள்ளவனால் இப்படி விஶ்வரூபத்தை ஸ்வீகரித்த இந்த விதமான நான், சாஸ்த்ரப்படி அறியப்பட்டவனாவேன்; உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவனாவேன்; அடையவும் பட்டவனாவேன்; ஓ! சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவனே!]

𑌸𑌮𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌮𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌯𑍇 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌯𑌿 𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌹𑌂 ॥

[எல்லா ப்ராணிகளிடமும் நான் ஸமனாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஶத்ருவுமில்லை; இஷ்டனுமில்லை. ஆனால் யாரொருவர் என்னை

பக்தியால் பஜிக்கிறாரோ அவர் என்னிடத்தில் இருக்கிறார்; அவரிடத்திலும் நானிருக்கிறேன்]

𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ।

𑌮𑌮 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥

[ஓ பார்த்தா! எவர் எவ்விதம் என்னை அடைகிறார்களோ, அவர்களை அவ்விதமே நான் அடைகிறேன் அல்லது அநுக்ரஹிக்கிறேன். மனுஷ்யர்கள் எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் என்னை அடையும் மார்க்கத்தை அநுஸரிக்கிறார்கள்] இப்படியன்றோ பகவான் சொல்லுகின்றார். ஆனபடியால் நமது மதம் ஸர்வமதத்தினருக்குள்ளும் பகவத் பக்தர்களுக்கு நல்லகதியையே முறையிடுகின்றது. இதற்கு விபரீதமான யோசனைகளைக் கொண்டவர் இதர மதத்தினரே. யோசனை கொண்டாலும் கொள்ளட்டும். விஷயங்களை முற்றிலும் பரிசீலனைசெய்து அபிப்ராயங்களை வெளியிடுதல் நலம். தன் மதம் தான் ஸத்யம்; மற்றவை மித்யை என்கிற விச்வாஸமும், எல்லா மதங்களிலும் உண்மை உண்டானாலும் தன் மதத்திற்கே ஏற்ற முண்டு என்கிற விச்வாஸமும், விவேசநமின்றி உண்டாய், அவற்றை த்ருடப்படுத்தப் புஸ்தகம் பார்ப்போர், புஸ்தகங்களைப் பார்க்காமலும் விடலாம். இதை நாம் வரைந்த பின்னர், மே மாஸம் 14 தேதியின் ஹிந்து பத்ரிகையைப் பார்க்க, அங்கே, டெய்லி க்ரானிக்ல் என்னும் பத்ரிகைக்கு ஒருவர் பெர்க்ஸன் எனப் பெயர் பெற்ற ப்ராஞ்சு தேசத்தியரும் தத்வ விசார ஸ்மர்த்தருமான பண்டிதரின் உபந்யாஸ விஷயமாய் எழுதியிருந்த நிருபத்தை அச்சிடப்பட் டிருந்தது. அதில் "கிரிஸ்தவ மதத்தின் தேவன் ஸகுணன் (Persoual God), அவரால் ஸ்ருஷ்டாளான ப்ரஜைகளைக் காட்டிலும் அதிக்ரமித்தும் பின்னனாகவும் இருக்கின்றான்; அதனால் ஸ்ருஷ்டமானவற்றை அவன் வ்யாபிக்கவில்லை" என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதை ட்ரூ துரை பார்ப்பாரென நம்புகின்றோம்.

*   *   *   *

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் வர்ஷோத்ஸவம் மே மாஸம் 16, 17, 18-ம் தேதிகளில் ராமநாதபுரத்தில் விசேஷ விபவத்துடன் நடந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இந்தச் சங்கம்

அநேகவர்ஷ சதங்களாய் லுப்தமாகியிருந்து, ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களால் ப்ராண ப்ரதிஷ்டையை யடைந்து, பன்னிரண்டுவர்ஷங்களுக்கு மேல்பட்டு ஜீவநதசையுட னிருக்கின்றது. இதை மிக்க வாத்ஸல்யத்துடன் போஷித்து வந்த பாண்டித்துரைத்தேவர் எல்லாரும் வியஸநிக்கும்படி பரிபூர்ண வயஸையடையாமல் காலம்சென்றார். அந்த மஹான் இந்தச்சங்கம் விஷயமாய்த் தன்பொருளை ஏராளமாய்ச் செலவுசெய்தது மன்றித் தன் ஶரீரஶ்ரமத்தையும் பார்த்திலர். பால்யத்தில் தகப்பனை யிழந்த வண்ணம் இச் சங்கம் அவர் மரணத்தால் தீன ஸ்திதியை யடைந்துநிற்கத் தண்ணீரில் மூழ்குபவனைக் கையால்பிடித் தெடுத்துக் கரையேற்றுவதுபோல் ராமநாதபுரம் ராஜா அவர்கள் இதன் பரிபாலநத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அவருடைய முன்னோர் அநேக நூற்றாண்டுகளாய் அரசுசெலுத்திய நாட்டின் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அவர் அடைந்தவராதலால், அந்நாட்டின்கண் அவரைக்காட்டிலும் ஸ்ரீமந்தர் யாருமில்லை. பாண்டியராஜர் பாது காத்த சங்கம் உயிரெழவே, அதன்போஷணையை ராமநாதபுரம் ராஜா ஒருவரோ வஹிக்கத்தக்கவர்; வேறொருவரில்லை. அவர் ஆதர வாற் சங்கம் தலையெடுத்து நமது தேசபாஷைக்கு நற்காலத்தை யுண்டுபண்ணுமென மிகவும் ப்ரதீக்ஷிக்கின்றோம். அவர் அத்யக்ஷ ராகி நடத்திய முதல் ஸம்வத்ஸரோத்ஸவத்திற்கு ஸபாத்யக்ஷ தையை ஸிம்ஹலத்வீப வாஸியாகிய மிக்கக் கீர்த்திபொருந்திய ஹானரபில் பி. ராமநாதன் அவர்கள் வஹித்தார். அதுவும் இந்தச் சங்கத்திற்குண்டாகப்போகின்ற உயர்நிலையைக்காட்டுகின்றதென நாம் எண்ணக்கூடியதே. இவ்வர்ஷோத்ஸவத்திற்குத் தமிழ் நாட்டில் தத்பாஷாப்ரயுக்தமாகக் கீர்த்திபெற்ற பகு வித்வத்ஶிரோ மணிகள் வந்திருந்தார்கள். விசேஷ உபந்யாஸங்களும் செய்யப் பட்டன.

ஸபாத்யக்ஷரான் ஹானரபில் ராமநாதனவர்கள் மஹார்த்தங்க ளடங்கிய ஹிதவசநங்களைச் சபையார்முன் மொழிந்தனர். தேவாலயங்களையும், தம்மாசிரியரையும், சைவஸித்தாந்தத்தையும், உலகத்தில் மற்றெங்கும் கிடையாதவரும், உலகத்தை அதிக்ரமித்த ஜ்ஞாநாநுபவத்தில் காலத்தைக் கழிப்பவருமான பண்டிதர்களையும் கைவிடாமல் இருக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டனர். உலகத்திற்கு நம்நாடு குருகுலபூமியாம். நம்மவர் பேருணர்வு எங்குமவர்

ஒழுக்கத்தைச் சீர்ப்படுத்துவதாம். இப்போது ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள நகரங்களில், மனிதர் பரமபுருஷார்த்த விஷயமாக அறிவற்றவண்ணம் உலகமெங்கும் அழியாமல் காப்பது நம்மவர்ஜ்ஞாநமாம். கடவுளில்லையென்பதும், மதமொன்றிலும் விச்வாஸம் இன்மையும், விஷயேச்சையும், மத்யபானமும், பரஹிம்ஸையும், இந்தியாதவிர மற்றெல்லா நாட்டையும் அழிக்கின்றனவாம். இத்தன்மைய தீமைகளினின்று நம்பெரியோர் நம்மைக்காத்தவராம். அவரப்படிக் காத்திலராயின், நமக்கு இப்போது உலகத்தில் இருப்பே இலதாம். பச்சிமதேசத்து வாத்தியார்கள் நமது தேசமடைந்து, தாங்கள் செய்வதை உணராமலே அஹிதமான படிப்புக்களை நம்மனத்தில் ஏற்றுவதால் பயந்து, நமக்குத் தாய க்ரமத்தில் கிடைத்த லோகாதீதமான ஆத்மஜ்ஞாநத்தை அநாதரித்தல் கூடாதென்கிறார். சைவமதமாகிற ஆஸ்திக்காகவே நாம் பிறந்தோமென்றுணரவேண்டுமாம். வைஷ்ணவமென்றால் சைவத்தைக்காட்டிலும் வேறன்றாம். பரமசிவனென்றும் மஹாவிஷ்ணு என்றும் வ்யவஹரிப்பவர்க்குள் வாஸ்தவத்தில் வித்யாஸம் இல்லையென்கிறார். அவர் நிலேத்த ஸத்ரூபியாயும், ஜ்ஞாநரூபியாயும், ஸப்ரயோஜநமான உபாஸ்திக்கு அர்ஹமா யிருக்கப்பட்ட ஸர்வமாகவும் எங்கு மிருக்கின்றாராம். நாமமாத்ரத்தையிட்டு நாம்விவாதப்படக் கூடாது. வஸ்துவானது அன்பாகவும் அறிவாகவும் இருப்பதை நாம் பார்க்கவேணும் நம் தர்சநத்தை நாம் மறக்கவொண்ணாது; அதை வீணென்று உரைப்போர் சொல்லையும் நம்பவொண்ணாது. நம்தேச பாஷையை நாம் விச்வஸிக்க வேண்டும். என்றிவ்விதமாக ஹானரபில் - ராமநாதன் மொழிந்த ஹிதவசநங்களை நம்மவர் அநுகூலமாக க்ரகிப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம். அவர் ஐரோப்பா அமெரிக்கா தேசங்களைக் கண்டவர். அந்த நாட்டினர்கள் வித்யைகளை நன்றாக அப்யாஸித்தவர். விஷயங்கள்தெரியாமல் அவர் சொன்னாரென எண்ணுதல் கூடாது. ஜநங்களுக்குள் ஒற்றுமையும், பரஸ்பரம் ஹித ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டுமென்பது உண்மையே. இதன்றித் தேசத்தின் பொது நன்மை அழிந்துவிடும். இந்த நன்மை புருஷார்த்தங்களில் சிறந்ததே. ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனும் இதற்காகவே ஜனித்தானில்லை. தேச நன்மையென ஒன்று சேர்ந்தோர் தேசாந்தரங்களைத் தங்கள் நன்மைக்காக நாசம் செய்தாரில்லையோ? பத்துபேர் தங்கள்

ஹிதத்தை விர்த்திசெய்யக்கூடி பரர் ஹிதத்தைப் பரிபாலித்தல் உலகவழக்கமா? ஆக நாம் நமது நன்மைக்கென்று ஒன்று சேர்ந்தால், நமது பொருளைக் கவர்பவரை யாகிலும் தடுப்போம். பரர் பொருளை யாகிலும் கவர்வோம். ஸ்வரக்ஷணார்த்தம் ஒன்று கூடுவது எப்போதும் ஈஶ்வரப்ரீதியில் முடியும். இது எப்போது அயலார்க்கு உபத்ரவ கரமாகுமோ, அப்போது அது ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரீதி தாராது. நம்முடைய பொருளை நாம் ரக்ஷிக்க முயன்றால், அதையே தங்கட்குத் தீமையென நினைக்கும் பரரும் உண்டு. இப்படிப்பட்டவரை த்ருப்தி செய்ய யத்தனித்தால் நம்ஸமூஹம் கெடும். ஆக உலகவழியில் பரஹிம்ஸையின்றித் தேசத்தின்பொது நன்மைக்குப் பாடுபடுதல் நலமே. ஆனால் இதர ப்ரயத்நங்களை யிதற்காக முற்றிலும் தவிர்த்தல் நன்மையைக் கொடாது. ஆத்மோஜ்ஜீவன வ்யாபாரங்களை நிந்திப்பவர் இக்காலம் உளர். ஏனையோர் அவித்யையின் அந்தரத்தில் உழன்று கொண்டிருக்க ஒருவன் தன் ஆத்மாவைக்குறித்துப் பரம புருஷார்த்தைத் தேடுதல் ஹேயமானது என்பார் அவர். பிறக்கையில், ஏன் இவ்வுலகில் தனியாக வந்துளனோ, எங்கிருந்து வந்துளனோ வென்பதை ஶாஸ்த்ரத்தைத் தவிர்த்து அறிபவர் யாருமில்லை. இறந்தபின் போகுமிடமும் ஒருவனுங் கண்டதில்லை. ஒவ்வொருஜீவனும் தனியாகத் தான் பிறக்கின்றான். தனியேதான் ஶரீரத்தை நீங்கிப் போகின்றான். ஆகையால் ஆஸ்திகனா யிருப்பவன் ஶாஸ்த்ரம் காட்டிய வழியே தன் ஆத்மாவின் ஹிதத்தைத் தேடவேண்டும். யாவருக்கும் மோக்ஷத்தின் கவாடங்கள் திறக்கப்படும் வரையில் கார்க்கவேண்டினால் கார்த்தே தான் இருக்கவேண்டும். ப்ரஹ்லாதனென ஏனையோர்க்கு ஈசன் இரங்கும் வரையில் தனக்குற்றகதி வேண்டாமென்று ஈசனுடன் சொல்லத் துணிபவர் யாவரோ? உலகநன்மை யென்றும் தேசநன்மை யென்றும் சொல்லும் வ்யாபாரங்களெல்லாம் அயலாருக்கு ஶரீரபர்யந்தமே ஹிதங்களை விளைவிக்கும். ஆத்மஹிதம் இவ்வித முண்டாகாது. பகவான் நமக்கு வெளியிட்ட மார்க்கங்களை விலக்கி நாமாக ஆத்மஹிதமான மார்க்கம் வேறொன்று கண்டறியக்கூடுமோ.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃

என்று உபநிஷத் வெளியிட்டது. போக்தாவாகிற ஜீவன், ஆத்மா, ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள் மனஸ், புத்தி முதலானவையுடன்

கூடியிருக்கின்றான். அவனுக்கு ஶரீர ஸம்பந்திகள் உண்டு. தான் பிழைக்கவும், தம்மவர் ஸுகிக்கவும், அவன் செய்ய வேண்டிய வ்யாபாரங்கள் பல. தன்னூர் நன்மைக்குப் பாடுபட்டானாகில் தன்னுடைய நன்மையையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்கின்றான். தேச நன்மையை நாடினாலும் தனக்கும் அநுகூலம் தேடுகிறான். பகவான் யாவற்றையும் துறந்து எல்லோரையும் காட்டுக்கு ஓடச் சொல்லவில்லை. அதிகாரிக எல்லாதார் துறவியாதல் கூடுமோ. காவித்துணியை யுடுத்திக்கொண்டு மனைவியையும் மக்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் துறவியாவனோ. அர்ஜுநனை நோக்கித் தன் தொழிலை விடாமல் செய்யச்சொன்ன ஸர்வேஶ்வரன் யாவரையும் துறக்கச்சொல்வனோ. அதிகாரம் உண்டாயிருந்து ஸந்யஸித்தவன் பெரியவனே. மற்றவர் தங்கட்குரிய கர்மங்களைச் செய்வதில், அதையே பகவானுடைய ஆராதநமாகச் செய்ய வேண்டுமென ஶாஸ்த்ரம் முறையிடுகின்றது. அது ஆத்ம ரக்ஷணார்த்தம். ஆதலால் ஆத்மோஜ்ஜீவன ப்ரயுக்தமாக மனுஷ்யன் யத்நபரனாக இருக்க வேண்டியதில்லை யென்பது உசிதமன்று. மேல்நாட்டார் கொண்டாடும் விஷயஸுகம் நம்மவருள் பலர்க்கு மதிமயக்கத்தை உண்டாக்கியது. இவர்க்கு ஹானரபில் ராமநாதன் வசனம் மிகவும் பொருந்தி யமைந்ததாக வெண்ணவேண்டும்.

*   *   *   *   *   *

வேதாந்த தீபிகை. தீபிகையின் பத்ராதிபரென நமக்குண்டான நூதநமான யஶஸ் வஹிக்கவேண்டிய தானாலும், கார்யத்தில் யாதொரு ஆதிபத்யத்தையும் அங்கீகரிக்க இஷ்டமற் றிருக்கின்றோம். இந்த பத்திரிகையானது சிலப்பதிகாரத்தில், நம் ஜ்ஞாபக மிருந்தபடி,

விரிகதிர் பரப்பி யுலகமுழு தாண்ட
ஒருதனித் திகிரி யுரவோற் காணேன்
அங்கண் வானத் தணிநிலா விரிக்கும்
திங்களஞ் செல்வன் யாண்டுளன் கொல்எனத்
திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்
முழுநீர் வார முழுமெயும் பனித்துத்
திரைநீ ராடை யிருநில மடந்தை
அரசுகெடுத் தலம்வரு மல்லற் காலை, எனப் பூமி

தேவியானவள் அரசனையும் புதல்வனையும் ஸமகாலத்திலிழந்து புலம்பினவாறே, இந்தப் பத்திரிகையானது ரக்ஷகாந்தரரைக் காணுமல் நம்மை யடையவும், விளம்பாஸஹமாயிருந்த அவஸரத்தில், ஆப்தவசநம் யதாஶக்தி ஆதரிக்கத்தக்கது என்று எண்ணி, நம்மிட மிருந்த துர்பலத்தைச் சிந்தியாமல் அதைப்போஷிக்க வெண்ணினேம். லோகஹிதமாய் ஜநித்த இந்தப் பத்ரிகாரூபமான வெளிச்சத்தைப் பெரியோர் அணையவிடார் என்று த்ருடமாய் நம்பி யிதில் ப்ரவர்த்தித்தோம். ஆகையால் ப்ராஜ்ஞர்கள் அநுக்ரஹித்து எழுதும் விஷயங்களைப் பெற்றேமென உகந்து பத்ரிகையில் அச்சிடுவோமேயன்றி, அவற்றில் குற்றங்கள் காணப்புகோம். ஆனல் பத்ரிகையானது ஸபையை ஆஶ்ரயித் துண்டானபடியாலும், ஸபையார் நோக்கத்தை ப்ரத்யக்ஷத்தில் விரோதிக்கக் கூடாதானபடியாலும், இந்த அம்சங்களைத் தவிர்த்து, இதர அம்சங்களில் நமது ஆதிபத்யம் நாமாவஶேஷமாய் நிற்கும்.

லோகவழக்கம் எப்படி யிருக்கிறதென்ருல், புத்தியில் தாடஸ்த்யம் எனும் நடுவு நிலைமை தவருமல் பலர் அபிப்ராய பேதங்களைக் கைகொள்கின்றனர். இந்த அநுபவத்துக்கு யாமும் விலக்காகோம். நமது ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஶ்ரேயஸை மிகவும் விரும்பிய நாம், நமது நீண்டகால அநுபவத்தில், பொதுவிஷயங்களில் பொதுநன்மைகளைத் தேடவேண்டிய கடமைகளை யேற்றுக் கொண்டு பொது ஸ்தாநங்களை யடைந்தவர்கள், அவ்வண்ணம் நிற்காமல், கேவலம் ப்ராக்ருதரெனப் பொது த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு ஸ்வ ஜநங்களைப் போஷிப்பதையும், தங்கடமைகளை மறந்து, அவற்றிற்கு விருத்தமான வ்ருத்தங்களில் ப்ரவேசிப்பதையும், மிக்கக் கண்ணுற்றேம். ஆகையால், நமது புத்தியில் தோன்றும் கறுப்பை வெளுப்பெனவும் இரவைப் பகலெனவும், நாம் சொல்லத்துணியோம். இம்மட்டில் நிற்போமேயன்றி, வ்யக்தி விஶேஷங்களைக் குறித்து வ்யர்த்தமான விசாரங்களை யாமேற்றுக் கொள்ளமாட்டோம். ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டிய அம்சங்களை ப்ரகாஶிப்பிப்போம். மறைக்க வேண்டியவற்றை மறைப்போம். யேநகேந ப்ரகாரேண நமது ஸம்ப்ரதாயத்தின் நன்மை யொன்றில் தான் நமக்கு நோக்கு. அதை யதாஶக்தி இந்த பத்ரிகை நமை யாஶ்ரயித்து நிற்கும் பர்யந்தம் இதன்மூலமாக வ்ருத்தி செய்வோம்.

114

ஸ்ரீ சிஷ்ய லக்ஷணமும் அதன் கர்த்தவ்யங்களும்.

உ - ஆசார்ய வரணம் (தொடர்ச்சி.)

சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆறாவது ப்ரபாடகம் ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்தில், உத்தாலகரெனும் ஆருணேயர், தன் புத்ரனை ச்வேதகேது என்பவர் பூர்ணமாக வேதாத்யயநம் பண்ணி விட்டுத் தன்னிடம் வருகையில், அத்யயநம் பூர்ணமாகச்செய்து விட்டோமெனும் செருக்குடன் இருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு, எந்தவஸ்துவை யறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகுமோ அந்த வஸ்துவைப்பற்றி உன் ஆசார்யனைக் கேட்டாயோ என்று புத்ரனை வினவினர். ஸர்வ ஜ்ஞாநமும் ஒரு வஸ்து ஜ்ஞாநத்தில் எப்படி அந்தர்க்கதமாவ தென்பதை ச்வேதகேதுவானவர் சில த்ருஷ்டாந்தங்களால் பிதாவினிடம் தெரிந்துகொண்ட பிறகு, தனது ஆசார்யன் தாத்ருச ஜ்ஞானமில்லாதவரென நிர்ணயித்தார். பிறகு பிதாவை நோக்கி, ഭഗവാംസ്ത്വേവ മേ തദ്ബ്രവീത്വിതി, அதாவது பகவன்! தேவரீரே எனக்கு அந்த வஸ்துவை உபதேசிக்கட்டும் என ப்ரார்த்தித்தார். இதனாலும் அபேக்ஷிதமான ஜ்ஞாநம் குருவினிடம் இருப்பதாகத் தெரிந்த பிறகு குரு வரணம் செய்யவேண்டுமென ஏற்படுகிறது.

இப்படியே ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் நாரதர் ஸநத்குமாரரை ஆசார்யனாக வரித்தார். அப்போது,

സോഽഹം ഭഗവോ മന്ത്രവിദേവാസ്മി, നാത്മവിച്ഛ്രുതം ഹ്യേവ മേ ഭഗവദ്ദൃശേഭ്യസ്തരതി ശോകമാത്മവിദിതി, സോഽഹം ഭഗവശ്ശോചാമി, തം മാ ഭഗവാന് ശോകസ്യ പാരം താരയത്വിതി.

“பகவன்! அப்படிப்பட்ட நான் சப்த ப்ரஹ்மத்தை மாத்ரம் அறிந்தவனாயிருக்கிறேன். ஆத்மாவை அறிந்தவனல்லன். தேவரீரைப் போன்றவரிடமிருந்து ஆத்மாவை அறிந்தவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கின்றானென என்னால் கேட்கப்பட்டே இருக்கிறது. அப்படிப்

பட்ட நான் ஸோகிக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னை பகவான் ஆத்ம ஜ்ஞாநோபதேசத்தால் சோகத்தின் அக்கரையைத்தாண்டும் படி செய்யவேண்டும்" என்று இவ்விதமான ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி ஸநத்குமாரர் நாரதருக்கு உபதேசிக்கின்றார்.

எட்டாவது ப்ரபாடகத்தாலும், குணாஷ்டக விஸிஷ்டனான பரமாத்மாவைத் தேடி அறிந்தவன் ஸர்வ லோகங்களையும் ஸர்வ காமங்களையும் அடைந்தவனாகிறான் என்று ப்ரஜாபதி வாக்யத்தைச் செவியுற்ற இந்த்ரனும் விரோசனும், ஸமித்பாணிகளாய்க் கொண்டு, ப்ரஜாபதியினிடம் சென்று அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தை ப்ரார்த்தித்தார்களெனத் தெரிகின்றது.

இப்போது ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தைக் குறித்துக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம். இதில் நாலாவது அத்யாயத்தில் முதல் ப்ராஹ்மணத்தைப் பார்த்தால், அவ்விடத்தில் கார்க்ய வம்சத்தைச் சேர்ந்த பாலாகி என்பவர் அஜாதஸத்ருவெனும் ராஜனிடம் சென்று உனக்கு நான் ப்ரஹ்மத்தை உபதேசம் செய்வேன் எனவே, அந்த ராஜாவும் அதிஸந்துஷ்டனாய் உபதேசத்தை அபேக்ஷிக்கப் பாலாகியும் தான் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் வண்ணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போனார். ராஜாவும் பாலாகியின் ஒவ்வொரு அநுபவத்துக்கும் அதிசயித்த ஜ்ஞாநத்தைப் பொருந்தினவராய் அதை வெளியிட்டுக் கொண்டுபோகவே, பாலாகி மௌனமடைந்தார். ராஜா பாலாகியின் உபாஸநத்தால் ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டதாகா தெனவே, பாலாகி ராஜாவை ஆசார்யனாக வரித்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

அதே அத்யாயம் நாலாவது ப்ராஹ்மணத்தில் மைத்ரேயீ என்கிறவள் தன் பர்த்தாவான யாஜ்ஞவல்க்யரை,

யதேவ பகவாந் வேத ததேவ மே ப்ரூஹி,

[யாதொன்றைப் பகவான் அறிவரோ அதையே எனக்குச் சொல்லும்] என்று ப்ரார்த்தித்து ஜ்ஞாநோபதேசத்தைப் பெற்றாளென்று ஏற்படுகிறது.

இந்த உபநிஷத்தின் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் பாஞ்சால தேசத்தினின்று ஜநகரிடம் சென்ற பஹு ப்ராஹ்மணர்கள் யாஜ்ஞவல்க்யரைத் தனித்தனியே ப்ரச்நைசெய்ய, அவருடைய ப்ரதிவசநங்களை விஸ்தரித் திருக்கின்றது, ஆறாவது அத்யாயத்தில்

ஜநகனுக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்த ஜ்ஞாநம் விஸ்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதில் முடிவான ப்ராஹ்மணம் முன் ப்ரஸ்தாபித்த மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணமே. மற்றிரண்டு அத்யாயங்களில் ப்ரஸ்தாப விஷயத்துக்கு மிக்க உபயோகமான ப்ரகரணங்கள் இல்லை. எட்டாவது அத்யாயத்தில் முன் ஛ாந்தோக்யோபநிஷத்தில் கண்ட ப்ரவாஹண ஜைபலி வ்ருத்தாந்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

கீதையிலும் 'ஶிஷ்யஸ்தே஽ஹம் ஶாதி⁴ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்', "நான் உன் ஶிஷ்யன், உன்னைச் சரணமாயடைந்தேன், என்னை ஶிக்ஷியும்" என்றிப்படி அர்ஜுநனால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டுப் பகவான் அவனுக்குக் கீதாஶாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்தார். இதைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டால்,

தத்³வித்³தி⁴ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா। உபதே³க்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வத³ர்ஶிந꞉ ॥

"ஜ்ஞாநத்தைப் (பின் ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தை) தத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின ஜ்ஞாநிகள் உனக்கு உபதேசம் செய்வார்கள். அதை (அவர்களிடம் சென்று) ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தாலும் நன்று கேட்பதாலும், ஶுஶ்ருஷை செய்தும் அறிந்துகொள்" என்றிப்படி ஆசார்யர்களுக்கு யோக்யதை இருக்கவேண்டியபடியையும் அவர்களுடைய வரணம் ஶிஷ்யாதீநம் என்பதையும் பகவான் ஸ்வயமேவ அறுதியிட்டிருக்கிறான். புராணரத்நமாகிற ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தைப் பார்க்கில், முதல் ஶ்லோகமே இப்படியிருக்கிறது.

பராஶரம் முநிவரம் க்ருதபௌர்வாஹ்ணிகக்ரியம்।
மைத்ரேய꞉ பரிபப்ரச்ச² ப்ரணிபத்யாபி⁴வாத்³ய ச ॥

"காலையில் செய்யவேண்டிய நித்யகர்மங்களைச் செய்து முடித்திருந்த முநிஶ்ரேஷ்டரான பராசரரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அபிவாதநம் செய்துவிட்டு மைத்ரேயர் கேட்டார்." கேள்வியின் க்ரமமும்,

ஸோஹமிச்சா²மி த⁴ர்மஜ்ஞ ஶ்ரோதும் த்வத்தோ யதா² ஜக³த்।
ப³பூ⁴வ பூ⁴யஶ்ச யதா² மஹாபா⁴க³ ப⁴விஷ்யதி ॥
யந்மயம் ச ஜக³த்³ப்³ரஹ்மந் யதஶ்சைதச்சராசரம்।
லீநமாஸீத்³யதா² யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச ।

“ஓ ஸர்வமும் அறிந்தவரே! மஹா கீர்த்திபொருந்தினவரே! இந்த ப்ரபஞ்சமானது எப்படி யுண்டாயிற்று? மறுபடியும் எப்படி உண்டாகப் போகின்றது? அதற்கு உபாதாநகாரண மென்ன? நிமித்த காரணமென்ன? எப்படி எதனிடம் லயித்திருந்தது? மறுபடியும் எதனிடம் லயமடையப்போகின்றது? (இந்த விஷயங்களை) உம்மிடம் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று இந்த மாதிரியாக இருக்கிறதைப் பார்த்தால், ஶிஷ்ய ப்ரவ்ருத்தியை மூலமாக உடையது ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞோபதேஶ மென்றுகிறது. ராமாயணமும் நாரதரை வால்மீகி கேட்டாரென் றர்த்தமாகிற ஶ்லோகத்துடன் உபக்ரமிக்கிறது. அன்றியும், ஶஹர்ஷே த்வம் ஸமர்த்தோஸி ஜ்ஞாதுமேவம் விதம் நரம் (இப்படிப்பட்ட புருஷனை அறிவதற்கு ஓ மஹர்ஷியே! நீர் ஸமர்த்தராகிறீர்) என, வரிக்கப்பட்ட ஆசார்யனிடம் தான் அபேக்ஷித்த ஜ்ஞாந மிருப்பதில் விஶ்வாஸமுள்ளவராகி, வால்மீகர் ஏததிச்சாம்யஹம் ஶ்ரோதும் (நான் இதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்,) என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். இவ்விதமாக மஹாபாரதத்தைப் பார்த்தாலும் புராணாந்தரங்களைப் பார்த்தாலும், ஶிஷ்யனுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷை யுண்டாய், அந்த ஜ்ஞாநமிருக்கிறதாகத் தான் விஶ்வஸித்த ஆசார்யனிடம் அவன் சென்று, ஸவிநயமாய் அவரை ஆசார்யனாக வரித்துத், தனக்கு வேண்டிய ஜ்ஞாநோபதேசத்தின் பொருட்டு ப்ரார்த்திதாகவே ஏற்படுகிறது. இந்த க்ரமங்களை எல்லாம் திருவுள்ளத்தில் கொண்டும்,

ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத தஸ்ய தாவதேவ சிரம்

யாவந் ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே,

என்கிற சாந்தோக்ய வாக்யத்தையும் ஸ்மரித்துக்கொண்டும், ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் ஆரம்பத்தில்,

வாஸிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துஸ்ச வாஸுதேவஸ்ச வாக்யத:।

ஆசார்யவத்தயா முக்திம் தஸ்மாத் ஆசார்யவாந் பவேத்॥

என்கிற ஶ்லோகத்தைச்சொல்லி (ஆசார்யவத்தையை ஸர்வருக்கும் மோக்ஷ காரணமென்று அறுதியிட்டார்கள்) என உபக்ரமம் செய்தருளியிருக்கின்றார்.

மேலே வரைந்த ஶ்ருதி வாக்யத்திற்கு நமது ஸம்ப்ரதாய பாஷ்யகாரர்,

ஏவம் ஆசார்யேண உபதிஷ்டேந ப்ரஹ்மாத்மகஸ்த்வமஸி,
அத: ப்ரஹ்மாத்மகதயா ஸ்வாத்மாநமநுஸந்தத்ஸ்வ, இத்யுபதிஷ்ட:
ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வமநுஸந்தத்தே. தஸ்ய ஏதாத்ருஶாநுஸந்தாந
நிஷ்டஸ்ய, தாவதேவ சிரம், தாவாநேவ விளம்ப:, யாவச்ச
ப்ராரப்த கர்மாரப்த ஶரீராந் விமோக்ஷ்யதே, அத ததநந்தரம்
தத்ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்ஸ்யத இத்யர்த: ।

இவ்விதமாக வ்யாக்யாநம் செய்தருளி யிருக்கிறார். இதனர்த்தம், “இப்படி ஆசார்ய னுபதேசத்தால், நீ ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவனாக இருக்கிறாய், ஆதலால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶரீரமாக உன் ஆத்மாவை எண்ணிக்கொள் என்று உபதேசிக்கப் பட்டவன், ப்ரஹ்மம் தன்னுடைய ஆத்மாவாகவும் தான் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶரீரமாகவும் எண்ணுகிறான். இந்த ரீதியான அநுஸந்தாநத்தில் நிஷ்டையுள்ளவனுக்கு, ப்ராரப்த கர்மத்தால் உண்டாயிருக்கிற சரீரத்தினின்றும் எவ்வளவு காலம் வெளிப்படாம லிருக்கின்றானோ, அவ்வளவு காலமே விளம்பிக்கவேணும். அப்படிச் சரீரத்தினின்றும் விடுபட்ட பிறகு ஸத்ரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றான்.” ஆகலால் உபநிஷத் ப்ரகரணத்தில் நிர்திஷ்டனான ஆசார்யன் ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யனாகிறான். ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் ஸ்மரித்த ஶ்லோகத்தையும் அதன் பின் குரு பரம்பரா ஸாரத்தில் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த வாக்யங்களையும் கண்ணுறில், மேற்படி ஶ்லோகத்தில் வரும் ஆசார்ய சப்தங்கள் ஜ்ஞாநப்ரதன் விஷயமென்றே ஏற்படுகிறது. “ஸர்வ லோகத்துக்கும் பரமாசார்யனான ஸர்வேஶ்வரன் அடியிலே ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைத் தந்தானென்றும், ப்ரஹ்மாவின் முகமாக ஶாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தானென்றும், ப்ரஹ்ம புத்ரரான ஸநத்குமாராதிகளைக் கொண்டு ஹிதப்ரவர்த்தநம் பண்ணுவித்தானென்றும், நாரத பராஶர சுக ஶௌநகாதிகளால் அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரம் குலையாதபடி நடத்தினானென்றும், வ்யாஸாதிகளை அநுப்ரவேசித்து நின்று மஹாபாரதம், ஶாரீரக மீமாம்ஸை முதலானவற்றை ப்ரவர்த்திபித்தானென்றும், ஹம்ஸ மத்ஸ்ய ஹயக்ரீவ நரநாராயண கீதாசார்யாதி அவதாரங்களால் தானே வெளிநின்று தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பித்தானென்றும்”

இவ்விதமாய் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய விஷயங்கள் ஈச்வரன் அடியாக வந்த ஜ்ஞாந பரம்பரையைத் தான் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. மறுபடியும் ஆசார்ய க்ருத்யாதிகாரத்திலும் சிஷ்ய க்ருத்யாதிகாரத்திலும், ஆசார்யனெனத் தன்னால் சொல்லப்பட்டவன் ஜ்ஞாநப்ரதனேயன்றி மற்றவனல்லன் என்று தேசிகன் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவிக்கிறார். சிஷ்ய க்ருத்யாதிகாரத்தின் முடிவில், 'ஸாக்ஷாந்முக்த்யுபாயாந் யோவிதிவதுபதிசேத் வேத்ய நஸ் வாதிஸ்ஸ । ஸ்ரேஷ்ட: ப்ரோக்தோ மோக்ஷஸாஸ்த்ரேஷ்வகிலகுருஷு தமேவம் ப்ரசக்ஷ்மஹே' [ஸாக்ஷாத்தாய் மோக்ஷத்துக்கு உபாயங்களாகிற பக்தி ப்ரபத்தி முதலான வித்யைகளை எந்த குரு உபதேசித்தாரோ அவர் மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்களில் எல்லாக் குருக்களுக்கும் ச்ரேஷ்டரென்று சொல்லப்படுகிறார்] என்பதால், ஜ்ஞாநப்ரதனே முக்யமான ஆசார்யனாகின்றானென முடிகின்றது. இவரைப்பற்றியன்றோ,

> ஸ்ப்ராவீத தாரகம் யஸ்ய ஜிஹ்வாக்ரம் ஸிம்ஹாஸநம் ஹயாநந:
> வாயாஸ்தே தேவதாந்தரம் லோகேஸ்மிந் ந சிந்தயாமஹ,

[யாதொரு ஆசார்யனுக்கு, ஹயக்ரீவனே எழுந்தருளியிருப்பதால் ப்ரகாசிக்கின்ற நாக்கின் நுனியாகிற ஸிம்ஹாஸநம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனைக் காட்டிலும் இவ்வுலகில் அதிகமாயிருக்கிற வேறு தேவதையை நாம் எண்ணுகிறோமில்லை] என்று திருவுள்ளம் பற்றும்படியிருந்தது. 'வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோம் உள்ளத்தெழுதியது' என்றதும் ஜ்ஞாநத்தைத் தனக்குத் தந்த ஆசார்யனைப் பற்றியது. வெள்ளைப் பரிமுகராகிய ஹயக்ரீவர் ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதத்தைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனென்பது ப்ரஸித்தம்.

> தமோமயீம் தத ஹயக்ரீவ மூர்த்தி
> வேதாபஹாரிணௌ மதுகைடபௌ ஹத்வா ।
> ஸ்வாதிஸ்ரு த்வம் ப்ரதிமணாஸ,

[தேவரீர் அப்போது ஹயக்ரீவ ரூபத்தைத் தரித்தவராய் வேதங்களை அபஹரித்த மஹா பலிஷ்டர்களாகிய மதுகைடபர் என்னும் அஸுரர்களைக் கொன்று அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு வேத கணங்களைக் கொடுத்தீர்] என்னும் ச்லோகத்தையும் இவ்விடம் ஸ்மரிக்கலாம். ஆசார்ய சப்தத்துக்கே

ஶாஸ்த்ரார்த்தம் அறிந்து, தான் அதன்படி நின்று, ஶிஷ்யனையும் இருக்கச் செய்வோன் என்றும், குரு சப்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குபவன் என்றும் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தின்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களுடைய ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவனன்றோ, தத்வ ஜ்ஞாநத்தால் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, புருஷார்த்த விவேகத்தினால் அதில் அபேக்ஷையுண்டாய், ஹிதத்தின் விவேகத்தால் புருஷார்த்தத்தை அடைய வேண்டிய ப்ரவ்ருத்தியையும் கைக்கொள்ளுவன். இதை உபதேசிப்பானில்லாவிடில் ஆசார்யனே வேண்டியதில்லை. ஸமாஶ்ரயண மென்பது கேவலம் ஒரு ஶரீர ஸம்ஸ்காரமாக முடிகின்றது. அதற்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமெனப் பெயர். அவற்றுள், தாபம் நாமம் புண்ட்ரம் இவை மூன்றும் ஶரீர மாத்ரத்தை ஆஶ்ரயித்து நிற்கின்றன. இந்த ஸம்ஸ்கார காலத்தில் மந்த்ரங்களும் ஆராதநக்ரமமும் உபதேசிக்கப்பட்டவையானாலும், இரண்டுக்கும் அநுவ்ருத்தி ஶூன்யதை ஸர்வஸாதாரணம். அநுவ்ருத்தி ஶூன்யத்தால் ஜ்ஞாநாபேக்ஷை யுள்ளவர்கள் ப்ராயேண மறுபடியும் மந்த்ரோபதேசத்தைப் பெறுகிறார்கள்; இஜ்யா க்ரமத்தையும் உபதேசித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆதலால் ஸமாஶ்ரயணம் ஒரு ஶரீர ஸம்ஸ்காரமாய் மாத்திரம் போந்தது. இதைச் செய்வித்துக் கொள்ள ஆசார்யனிடம் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டாம். காலக்ஷேப மூலமாய் ஜ்ஞாநத்தை ஶிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கும் ஆசார்யன் முக்யாசார்யனெனக் கூறினோம். ஒருவர் ஆசார்ய ஸ்தாநத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு க்ரந்தங்களை ஸ்பர்சியாமல் காலத்தைச் செலுத்தினாராகில் ஶிஷ்யர்கள் இதற்குக் காரணத்தை அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தால் ஊகிக்கா விட்டாலும் தங்களுடைய தௌர்பாக்யதையைப் பற்றி மிகவும் ஶோகிக்க வேண்டு மென்பதில் ஸந்தேகமென்ன? அநார்ய ஜுஷ்டம், அஸ்வர்க்யம், அகீர்திகரம், எனச் சொல்லத்தகுந்ததாயும், ஹைவஜுஹாமவதாவவார கோடிகளில் சேரத்தகுந்ததாயும், அநிஷ்டஹிதமாயும், ஒருவழக்கம் இப்போது லோகத்தில் உண்டாயிருக்கிறது. அதற்குப் பெயர் ஸூசீமுகக்ரஹணம்; அசக்தனானவனிடம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்து, அவனிடம் க்ரந்தங்களின் முதல் வாக்யத்தையும் முடிவான வாக்யத்தையும் வாசித்துவிட்டு,

சக்தனிடம் க்ரந்தங்களை க்ரமமாகக் கற்றுக்கொண்டு, அசக்தனை ஆசார்யனாக எண்ணிக் கொள்வதுதான் ஆத்யந்த க்ரஹணம். குருபரம்பரா ஸாரத்தில் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்,

𑌗𑍁𑌰𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌗𑍋𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑍀 ॥

(புத்திமான் தன் குருவைப் ப்ரகாசிக்காவிட்டாலும் மந்த்ரத்தைக் காப்பாற்றாவிட்டாலும் ஸம்பத்தும் ஆயுளும் க்ஷயிக்கும்) எனும் ஶ்லோகத்தை வெளியிட்டார். இப்படி ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டிய குரு ஆத்யந்த க்ரஹணம் பண்ணுவித்தவரா? இவர்தானா வெள்ளைப்பரிமுகரென நினைக்கத் தக்கவர்? ஆசார்யனைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட தேவதை இல்லை யென்று மொழிந்தது இவரைப் பற்றித்தானோ? "கிடாம்பி அப்புள்ளார் அடியேனைக் கிளியை ப்பழக்குவிக்குமாபோலே பழக்குவிக்க" என்று தேசிகன் நினைத்தபடி ஆத்யந்த க்ரஹண குருவை நினைக்க வொண்ணுமோ? 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦, என ஶ்ருதி சொன்னதும், 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃, எனப் பகவான் மொழிந்ததுவும் இவருக்குப் பொருந்துமோ? இதைப் பெருமாளங்கீகரிப்பரோ? பெருமாளடியாகவந்த நம்பூர்வாசார்யர் இதை ஸஹிப்பாரோ? ஆதிவண் ஶடகோபஸ்வாமிக்கு பெருமாள் செய்தருளிய நியமனத்தைப் பார்த்தாலும் "நீர் நம்மை ஆராதித்துக்கொண்டு ப்ரதி க்ராம நகரம் ஸஞ்சரித்து ஆஶ்ரித ஜநங்களுக்குத் திருவிலச்சினை மந்த்ர மந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதநம் பரந்யாஸம் இவை முதலான உஜ்ஜீவன வ்யாபாரங்களைச் செய்து கொண்டு, நம்மாழ்வார், எம்பெருமானார், நிகமாந்த மஹாதேசிகன் இவர்களாலே ப்ரதிஷ்டாபிதமான விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தழைக்கும்படிச் செய்துகொண்டுவாரும்" என்று இருக்கிறபடியும் விமர்சிக்கத்தக்கது.

ஆதலால், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஜ்ஞாந வைராக்யத்தில் சிறந்த ஸ்வாமியைத் தங்களுடைய ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தைக் கருதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தாமே வரித்து ஆசார்யஸ்தானத்தில் எழுந்தருளப்பண்ண வேண்டு மென்பது ஸித்தம்.

(இன்னும்வரும்.)

ஓர் ஸந்நிதி ஸம்பிரதாயஸ்தர்.

122

தத்வ விசாரம்.

ஆங்கிலேய தேசத்தில் பதார்த்த சாஸ்த்ர ப்ரவீணராயும், தத்வஸ்வரூப பர்யாலோசனையில் ஸமர்த்தராயும் இருக்கிற ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் என்பவருடைய அபிப்ராயங்களடங்கிய ஒரு பத்ரிகாலேகத்தை மே மாதம் 11-ம் தேதி வெளிவந்த ஹிந்து பத்ரிகையில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் தாத்பர்யமாவது: ஶரீரம் புருஷார்த்த ஸாதநங்களுக்கு மிக்க அநுகூலமாயிருந்தும், நமது ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்துக்கும் காரணமாயிருத்தலால், நம்முடைய அந்தரிந்த்ரியம் ப்ராக்ருத ஶரீரங்களை அதிக்ரமித்து வ்யாப்ருதமாகில் விஶேஷ ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கும் யோக்யமாகக்கூடும்; ஈஶ்வரன் இந்த்ரியஜந்ய ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படமாட்டான்; ப்ராக்ருத ப்ரபஞ்சத்தை அதிக்ரமித்த இந்த்ரியாதீதமான ப்ரபஞ்சமொன்றுண்டு; நம்முடைய ஆத்மா அதனுடன் தான் அதிக பொருத்தம் கொண்டது; நாம் அந்த ப்ரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; அதை நாம் நெருங்கி ஸ்பர்சிக்கக்கூடும்; நமது இந்தரியங்களுக்கெட்டாத பரலோகமொன்று நமது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு அர்ஹமாய் எப்போதும் இருக்கிறது; அது எப்போதோ வரப்போகிற ஆத்மஸ்வரூபமாக எண்ணப்படவேண்டியதில்லை. அது இப்போது இங்கே இருக்கிறது; இந்த ப்ரபஞ்சத்திலும் எக்காலத்திலாவது நமக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட அந்த ஸ்வரூபம் இப்போதும் நமக்குண்டு; ஜகத்தினுடைய ப்ரத்யக்ஷமானதும் பரோக்ஷமானதுமாய் நிலைத்திருக்கும் தன்மை என்றும் சேர்ந்தே நிலைத்துள்ளது; அந்தத் தன்மை நமது ஜந்ம மரணங்களை ஆஶ்ரயித்துநிற்கவில்லை; வஸ்து நமது ஜ்ஞாநத்துக்கெட்டாதிருக்கலாம், அதனால் அது இல்லையென்பது ஏற்படாது; ஆத்மா ஶரீரம் போனபின்பும் இருக்கிறது; ப்ரபஞ்சமில்லாத காலம்

முன்னும் இல்லை, பின்னு மிராது; அது: அநாதி, அநந்தம்; இதை க்ரஹிக்க இப்போது நாம் ஸமர்த்தரன்று; ஆகிலும் இந்த அநாத்யநந்தத்தின் மத்தியில் நாமிருக்கின்றோம்; ப்ரக்ருதி ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தைச்செய்கிறது; அதை நாமறிவோம்; மனதையும் நாமறிவோம்; நம்முள் சிலர் அதற்கும் மேற்பட்டதையும் அறி கின்றார்கள்; அறிந்தாலும், அறியாவிட்டாலும், அது தத்வமாக இப்போதும் இருக்கின்றது; ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரார்ஹமாகவும் இருக்கின்றது.

ப்ரமாண ஜ்ஞாந ஹீநர் ஸமர்த்தராயினும் இவ்வகைதான் யோசிக்கக்கூடும். கேவலம் கல்வியால் கடவுளையறிவது கூடாது. கற்றவன் மதியும் அதற்கு ப்ரயோஜநமாகாது. ஐம்புலன்களையும், மனத்தையும், புத்தியையும் வசப்படுத்தி, அவை செயலன்றி நிற்க, யோகதசையிலன்றோ ஆத்மாவை யறிதல்வேண்டும். இந்த யோகா நுபவம் உண்டென்பதை ஐரோப்பிய வித்வான் ஒருவிதமாய் ஒப் புக்கொள்ளுகிறார். நமது நாட்டினரில் பலர் பதார்த்த வித்யா க்ரஹணத்தாலுண்டான மயக்கத்தில், யோகமென்பதைப் பரி ஹாஸ விஷயமாக்கிப் பதார்த்தங்களுக்குமேல் ஒன்றுண்டென்பதை யும் ஒப்பார்கள். யோகாநுபவம் எல்லாருக்கும் கிடைக்காது. அதில் ஸமர்த்தனான குருவையாவது நாம் வழிபடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஜந்மாந்தரங்களில் யோகத்தில் ப்ரவேசம் உண் டாகி, அந்தவாஸனையாவது ஐஹிகத்தில் ஒருவனை யோகத்தில் மூட்டவேண்டும். தக்க ஆசிரியனிடம் பழக்கமின்றி ஒருவன் விசேஷ ஜ்ஞாநத்தை வெளிப்படுத்துவானாகில், அதற்குக் காரணம் ஜந்மாந்தரங்களில் தேடவேண்டும்.

ஆமுஷ்மிக விஷயங்களில் நமக்கு ஆப்தவாக்யம் ப்ரமாண மென்கிறோம். இந்த வாக்யங்கள் நமக்கு வேதாந்த க்ரந்தங்களி லும், நிஷ்பந்ந யோகிகளுடைய அநுபவத்தைக் காட்டுகிற ப்ரமாண க்ரந்தங்களிலும் கிடைக்கின்றன. தீர்க்க தர்சிகள் எனப் பெயர் கொண்டோர் சிலர் மனத்தில், ஈஸ்வராநுக்ரஹத்தால் ஒருவித ப்ரகாசம் உண்டாகி, அந்த ப்ரகாச காலத்தில் எழுதிய புஸ்தகங்கள் தங்களுக்கென்று கிடைத்தனவென்போர் கிறிஸ்தவர்.

நேராக ஈஸ்வரன் சொல்லி வெளியிட்ட புஸ்தகம் கொரான் என்போர் மகம்மதியர். இப்படி மதங்கள் பேதிக்க, ஒவ்வொரு மதாபிமானியும் தான் கொண்டாடும் புஸ்தகத்தை மேம்படுத்துவதும், பரர் விஸ்வஸிக்கும் புஸ்தகங்களைத் தூஷிப்பதும் உலக வழக்கு. இந்த வழக்கத்தையொட்டி நாமெழுதவில்லை. நம் மதம் ஈஸ்வரன் பக்ஷபாதமற்றவனென்று முறையிடுகின்றது. அவனிடம் பக்தி செய்வோர்க்கெல்லாம் அவனருள் ஸஹஜமாயுண்டாகுமென்பதில் நமக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும், அவன் ஸ்வரூபகுண விபூதி ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநாதிஶயம் நம் பெரியோர்க்குண்டென நாம் விஸ்வஸிக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் ஈஸ்வரன் அவரிடம் பக்ஷபாதம் செய்தானென்றல்ல. அது அவர்களிடம் ப்ரயத்ந பூர்வமாக ஏற்பட்ட அர்ஹதாவிஶேஷத்தால் உண்டானதே. இந்த விஶேஷ ஜ்ஞாநம் கேவலம் தர்க்கத்தா லடையக்கூடியதன்று ஆனால் தர்க்கம் எந்த மதத்தினருக்கு இந்த விசேஷஜ்ஞாநமுண்டென்பதை ஸாதித்துக்கொடுக்கும். மேலே சொன்ன ஐரோப்பிய பண்டிதரை யொத்துப் பலர் நமது மதத்திற்குண்டான ஏற்றத்தை தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த ஏற்றம் ஏற்படும் விதத்தைக் குறித்து விசாரிப்போம்.

முதலில், சேதநா சேதநரூபமாய் விளங்கும் இப்ரபஞ்சவிஷயமாய்,

> 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌂 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍇𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌃 ।
> 𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 ॥
> 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌃 ।

என்னும் கீதாவாக்யங்கள் ஸ்மரிக்கத்தக்கன. "நான் எக்காலத்திலாவது இல்லாமலிருந்ததில்லை; நீயுமப்படியே; (யுத்த களத்திலிருக்கும்) இந்த ராஜர்களும் அப்படியே; நாமெல்லாரும் இனிமேலும் இருப்பதில்லை யென்பது மில்லை; முன் இல்லாததற்கு இருப்பு கிடையாது; இருப்பதற்கும் இல்லாமை கிடையாது." என்றிப்படி ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்டான். சேதந வஸ்துவாகிலும் அசேதந வஸ்துவாகிலும் ஶூன்யத்தினின்று உத்பந்நமாகாது;

சூன்யத்திலும் முடிவுபெருது. சேதநவஸ்து நித்யமாக இருக்கையில் விகாரார்ஹமன்று. அசேதநம் பல விகாரங்களையடைவதானுலும் அதற்கு ப்ரவாஹத்தால் நித்யத்வம் உண்டு. சேதநன் அசேதநத்தை யாஸ்ரயித்தே விகாரார்ஹனுகிருன். 𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌮𑍇𑌕 𑌏𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍, என்னும் ஸ்ருதி வாக்யங்களும், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரளயதசையிலும், ப்ரபஞ்சம் ஸத்தாகவும் ஆத்மாவாகவும் இருந்ததென்றும், சூன்யமாக விருந்ததில்லையென்றும் தெரிவிக்கின்றன. ப்ரளய காலத்திற்கு முன்னும் ப்ரபஞ்சங்கள் உண்டென்பதும், இப்போது காணப்படும் ப்ரபஞ்சம் போனுலும் ப்ரபஞ்சாநுவ்ருத்தி யுண்டென்பதும், காலம் அநாதியென்பதைக்கொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் நிர்வஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑌂𑌯𑌮𑌾𑌃 ॥

என்னும் ஸ்லோகப்படி காலத்துக்கு உத்பத்தியும் முடிவுமில்லாதபடியால், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, அதன்முடிவில் ஸ்ருஷ்டியை நிரோதம் செய்யும் ப்ரளயம், இவை ஒழிவின்றி ப்ரவாஹ ரூபேண நடக்கின்றனவென்று ஏற்படுகிறது. இப்படிச் சேதநர்களும் அவர்கள் கர்மமும் அநாதி ஸித்தங்களாகிறபடியால் அந்தச்சேதநர் பொருட்டும், அவாது கர்மங்களின் காரணத்தால், அசேதநமாகிற ப்ராக்ருதியினுடையவிகார பரம்பரையாகிற ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி ப்ரளயங்களும் ஆதியந்தமின்றிக்கே நடக்கின்றன வென்பதை ஸ்ருதி ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஸூத்ரகாரர், 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 என்னும் ஸூத்ரத்தால் நிஷ்கர்ஷிக்கின்றூர். ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்யமாதிகள் ஸர்வப்ரபஞ்சத்தைக் குறித்து ஸமகாலத்தில் உண்டாகின்றனவோ, அல்லது பின்னமாகிற ப்ரபஞ்ச ப்ரதேசங்களில் காலபேதத்தாலும் தேசபேதத்தாலும் உண்டாகின்றனவோ, என்னும் யோசனை இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்த மன்று. அவாந்தா ப்ரளயங்களையும் மஹா ப்ரளயங்களையும் நமது ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் உரைக்கின்றன. 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰

𑌮𑌸𑍌 𑌧𑌾𑌤𑌾𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 என்கிற ஶ்ருதி வாக்யம் பரக்ருத ப்ரபஞ்சத்தின் முன்னும் ப்ரபஞ்சம் உண்டென்பதை ஸூசிப்பிக்கிறது. ப்ரக்ருதியும் ஜீவர்களும் அநாதியாய் இருக்கின்றன என்று கீதாசார்யன் அர்ச்சுனனுக்குரைத்தார்.

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑍀 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿 ।
𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥

“ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இருவரையும் அநாதிஸித்தர்களாக அறிந்துகொள்; சரீரம் இந்திரியங்கள் போக்யரூபமான வஸ்துக்கள் இவைமுதலான விகாரங்களையும், உலகத்தில் ப்ராணிவர்க்கங்களின் குணதோஷங்களையும், ப்ரக்ருதியினிடம் உண்டானவையாகத் தெரிந்துகொள்.” இதனால் போக்தாக்களான ஜீவர்களும், போக்யவஸ்துக்களுக்கும் போகஸாதநங்களாகிற கரணகளேபரங்களுக்கும் உபாதாநகாரணமாகிற ப்ரக்ருதியும், அநாதியென்று ஏற்படுகிறது.

ப்ரக்ருதி புருஷர்களுடைய ஸம்பந்தமும் அநாதி. இந்த ஸம்பந்தம் அநாதி கர்மமூலம். கர்ம காரணம் அவித்யை. இவ்விரண்டையும் பர்யாய பதங்களாக்கி, பரமாத்மாவினுடைய ஶக்தியென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑌾 । 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌯𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾 । 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰 𑌤𑌾𑌪𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌸𑌂𑌤𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌪𑌾𑌲 𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾 । 𑌸𑌰𑍀𑌸𑍃𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿𑌶𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌷𑍁 ॥ 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍃𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌶𑌵𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌃 । 𑌪𑌶𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌃

ப்ரஹ்மாதிதா:॥ * * * * ஏதாந்யஶேஷரூபாணி தஸ்ய ரூபாணி பார்திவ। யதஸ்தச்சக்தியோகேந யுக்தாநி நபஸா யதா॥ [விஶ்வம் எனும் பெயரால் பரமாத்மாவினுடைய ரூபமாக வ்யவஹரிக்கப்பட்டதும், சராசரங்களுக்கு இருப்பிடமுமாகிற இந்த ஸர்வ ஜகத்தும் பரப்ரஹ்மமாகிற விஷ்ணுவினுடைய ஶக்தியால் வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது; விஷ்ணுவினுடைய (சித்) ஶக்தியானது ஶ்ரேஷ்டமென்று சொல்லப்படுகிறது; க்ஷேத்ரஜ்ஞை எனப்படுகிறது நிக்ருஷ்டஶக்தி; அவித்யை என்றும் கர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற மற்றொன்று மூன்றாவது ஶக்தியாக நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; ஸர்வ சரீரங்களையும் ஆஶ்ரயித்திருக்கிற அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியானது கர்ம ஶக்தியினால் வ்யாபிக்கப்பட்டு மிகவும் விஸ்தரிக்கின்ற எல்லா ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைந்து அனுபவிக்கின்றது; க்ஷேத்ரஜ்ஞை எனப்பட்ட ஶக்தியானது அந்தக் கர்மஶக்தியால் மறைக்கப்பட்டபடியால் எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் தாரதம்யத்துடன் (வித்யாஸமாகக்) காணப்படுகிறது; ப்ராணன் அற்ற ஸ்தாவரங்களில் அந்த க்ஷேத்ர ஶக்தியானது ஸ்வல்பமாகவும், மரம் முதலான ஸ்தாவரங்களில் அதிலும் அதிகமாகவும், ஊர்கின்ற ஜந்துக்களில் அதைக் காட்டிலும் மிகுதியாகவும், பக்ஷிகளில் இன்னும் விசேஷித்தும் ப்ரகாசிக்கிறது; பக்ஷிகளைக் காட்டிலும் மிருகங்களும், மிருகங்களைக் காட்டிலும் பசுக்களும் அந்த ஶக்தியின ப்ரகாஶத்தால் அதிகங்களாகின்றன; பசுக்களைக்காட்டிலும் மனுஷ்யாள் பரமாத்மாவின் ஶக்தி யதிஶயத்தால் உத்க்ருஷ்டராகச் செய்யப்பட்டார்கள். * * * * இந்த எல்லா ரூபங்களும் அந்த விஷ்ணுவினுடைய ரூபம். ஓ ராஜனே! அதற்குக் காரணம் என்னெனில், ஆகாசத்தை பொர்த்து எல்லாம் அவனுடைய ஶக்தி ஸம்பந்தத்துடன் கூடியிருக்கின்றன.] இவ்வகை பொருள்தரும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண ஶ்லோகங்கள் கொஞ்சம் விமர்சைக்கு இடம் கொடுக்கின்றன. பகவத் கீதையில், பூமிராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவ ச। அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா॥ அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே

𑌪𑌰𑌾𑌂 । 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌯𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌗𑌤𑍍 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑍀𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑌯 । 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ "பூமி, ஜலம், அக்நி, வாயு, ஆகாசம், மநஸ், புத்தி, அஹங்காரம், இப்படி எட்டுவிதமாய் என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியானது பிரிந்திருக்கிறது; இந்த ப்ரக்ருதி நிக்ருஷ்டமானது; இதைக் காட்டிலும் வேறானதும், எதனால் இந்தப்ரபஞ்சம் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஜீவரூபமான என்னுடைய ச்ரேஷ்டமான ப்ரக்ருதியையும் அறி; ஸர்வப்ராணி வர்க்கங்களும் இந்த இரண்டு ப்ரக்ருதிகளையும் காரணங்களா யுடையன வென்று தெரிந்துகொள்; அவைகளின் மூலமாக நான் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டி லயங்களுக்குக் காரணமாகிறேன்." என்றிவ்விதமாய் ஸர்வேச்வரன் அருளிச் செய்திருக்கிறான். இந்த ப்ரகரணத்தில் சக்தியென்னும் பதத்தின் ஸ்தாநத்தில் ப்ரக்ருதி எனும் பதத்தை ப்ரயோகிக்கப் பட்டது. அன்றியும் ச்ரேஷ்ட சக்தி சித் அல்லது ஜீவசக்தி யென்றும், நிக்ருஷ்டசக்தி அசித் அல்லது ஜட சக்தி யென்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த ஜீவசக்தியால் ஜகத்தானது தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலே நாமெடுத்த ச்லோகங்களினுடைய புராண ப்ரகரணத்தில் பராசக்தியானது சுத்தஜீவன் அல்லது முக்தனுடைய ஸ்வரூபம் என்றும், அபரையாகிற சக்தி பத்தாளாகிற க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய ஸ்வரூபமென்றும் ஏற்படுகிறது. அதே ப்ரகரணத்தில் முக்த ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கு மிடத்தில் "𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌯𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌗𑍋𑌚𑌰𑌂 । 𑌵𑌚𑌸𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌂" [சரீராதி ப்ரயுக்த பேதங்களற்றதும், அபக்ஷய விநாசாதி விகார மில்லாமையால் ஸத்தா (இருத்தல்) மாத்ரம் என்று நிரூபிக்கக்கூடியதும், வாக் முதலான இந்த்ரியங்களுக் கெட்டாததும், ஸ்வயம்ப்ரகாசம், அதாவது தனக்குத்தானே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றதும், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயும், ஜ்ஞாநகுண மொன்றாலேயே நிரூபிக்கத்

தக்கதுமான வஸ்து ப்ரஹ்ம எனும் பெயரோடுகூடியது] என்று சொல்லப்பட்டது. அபரா ஶக்தியாகிற க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களால் வ்யாபிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தை வர்ணிக்குமிடத்தில், “ தத்ஸ்தஂ ஸகலம் ஹரே ரூபம் ஸ்ம்ருதயே விஶ்வஶோபனம் ” “ ஜகத்துக்குள் இருக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களாகிற ஹரியினுடைய ஸ்தூலரூபத்தைச் சிந்திக்கவும்” என்று சொல்லி அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களை ஹிரண்யகர்ப்பன், ப்ரஜாபதி, தேவர்கள், தேவயோநிகள், மனிதர், பசுக்கள், முதலானவர்களென விவரிக்கின்றார்.

அதே புராணத்தில் ப்ரஹ்லாத ஸ்தோத்ரத்தில், பகவானுடைய ஶக்தி த்வயத்தை நமஸ்கரிக்குமிடத்தில், “ ஸர்வபூதேஷு ஸர்வாத்மந் யா ஶக்திரபரா தவ । குணாஶ்ரயா நமஸ்தஸ்யை ஶாஶ்வதாயை ஸுரேஶ்வர ॥ யாதீதகோசரா வாசாம் மனஸாம் சாவிஶேஷணா । ஜ்ஞாநிஜ்ஞாநபரிச்சேத்யா தாம் வந்தே சேஶ்வரீம் பராம் ” [ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கும் பகவந்! பராளுக்கும் ஈஶனே! ஸத்வாதி குணங்களுக்கு ஆஶ்ரயையாயும், நித்யையாயும், ஸர்வப்ராணிகளிடமும் இருக்கும் நிக்ருஷ்டையான உன்னுடைய ஜடஶக்தி எவளோ, அவளை நமஸ்கரிக்கின்றேன்; யாதொரு (உனது சித் ஶக்தியானவள்) வாங்மனஸாதிகளுக்கு எட்டாதவளாயும், ஜாதி குணாதி விஶேஷங்களற்றவளாயும், ஜ்ஞாநிகளுடைய ஜ்ஞாநத்தால் அநுமிக்கக்கூடியவளாயும் இருக்கின்றாளோ அப்படிப்பட்ட பரமேஸ்வரியையும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்] என்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீதையில் ஜீவஸ்வரூபத்தை ஈஸ்வரனுடைய உயர்ந்த ஶக்தியாகவும், அநேக ப்ரத்யேக ரூபங்களாகப் பரிணமித்த ப்ராக்ருதி ஸ்வரூபத்தை அவன் தாழ்ந்த ஶக்தியாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலோ, ஜீவனுடைய சுத்தமான முக்தஸ்வரூபத்தை உயர்ந்த ஶக்தியாகவும், ஜீவனுடைய பத்த ஸ்வரூபத்தை, அதாவது, ப்ரக்ருதியினுடைய எட்டுவித விகாரங்களால் உத்பந்நங்களான கரணகளேபரங்களுடன் ஸம்ஸரிக்கின்ற ஜீவ ஸ்வரூபத்தை ஈஶ்வரனுடைய தாழ்ந்த ஶக்தியாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் தாழ்மையாகிற குறைவு ஜீவஸ்வரூபத்திலில்லை; அதைப்பற்றிய எட்டுவிதமான ப்ராக்ருத விகாரங்களில் தங்கியிருக்கிறது. ஆதலால் ஜீவ ஸமூஹமாகிற சித்தும், ப்ராக்ருத விகார ஸமூஹமாகிற ப்ரபஞ்சம் இப்போதிருக்கும் ஸ்தூல தசையிலும், ப்ரளய காலத்திலிருக்கும் ஸூக்ஷ்ம தசையிலும், ஈச்வரனுடைய சக்திகளாகவிருக்கின்றன. ஈச்வரனைப்போல் இவையும் ஆதியந்தமில்லாதவை. இவற்றைச் சேர்க்கும் ஈச்வரனுடைய மூன்றாவது சக்தியென்னும் அவித்யையாகிற கர்ம சக்தியும் ஆத்யந்தமில்லாதது. ஸர்வ பூதங்களுடைய உத்பத்தியும் இந்த சக்தி த்ரயங்களைக் காரணமாயுடையது. அவற்றின் மூலமாகத்தான் ஈச்வரன் ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி லய காரணமாகிறான். இதை, "ப்ரதாநம் புருஷஞ்சாபி ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி: । க்ஷோபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க்ககாலே வ்யயாவ்யயௌ ॥ யதா ஸந்நிதிமாத்ரேண கந்த: க்ஷோபாய ஜாயதே । மநஸோ நோபகர்த்ருத்வாத் ததாஸௌ பரமேச்வர:" [ஸ்ருஷ்டி காலம் ப்ராப்தமானபோது ஸ்ரீ ஹரியானவர் விகாரார்ஹமான மூலப்ரக்ருதியையும், அவிகாரியான புருஷனையும், ஸ்வ ஸங்கல்பத்தால் ப்ரவேசித்து, ஸ்ருஷ்டிக்கு அபிமுகர்களாக்குவித்தார்; ஒரு வாஸனையானது தான் ஸமீபத்தில் நிற்கையால் மாத்ரம் ஓர் மனிதன் மனத்தில் விகாரத்தை உண்டு பண்ணுகின்றது; அந்த விகாரம் உண்டாகும்படி மனதுக்கு யாதொரு ப்ரவ்ருத்தியுமில்லை; அப்படியே ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸாந்நித்யம் ஒன்றாலேயே ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களை நடக்கச்செய்கின்றான்] என்றிவ்விதமாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தைப் புராணவசனம் விவரிக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டியில், ஜீவகோடிகள் ஸுகதுக்காநுபவங்களில் தாரதம்ய தசைகளை அநுபவிக்கின்ற விஷயத்தில், பக்ஷபாதமாவது, தயாசூன்யமாவது ஈச்வரனிடத்தில் யோசிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ப்ரவ்ருத்திகளில் ஸாபேக்ஷனாகவிருக்கின்றான் என்று வெளியிட்டிருக்கின்றது. அதாவது, ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ராணி வர்க்கங்களின் கர்மங்களையபேக்ஷித்து ஸ்ருஷ்டிக்கின்றான்

என்கிறது. அப்படியே ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், “நிமித்த மாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யானாம் ஸர்ககர்மணி । ப்ரதான காரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜ்யஶக்தய: । நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வைவம் நான்யத்கிஞ்சித் அபேக்ஷதே । நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம்” [ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களின் ஸ்ருஷ்டி விஷயத்தில் இந்த ஈஸ்வரன் கேவலம் நிமித்தமாத்ரமாகவிருக்கிறான்; அந்த வஸ்துக்கள் ஒவ்வொன்றினுடையவும் ப்ராசீந கர்மரூபமான சக்திகள் அந்தவிஷயத்தில் முக்ய காரணங்களாக இருக்கின்றன; அவை பகவான் நிமித்த மாத்ரமாக இருப்பதைக்காட்டிலும் (ஸ்வ ஸ்ருஷ்டிவிஷயத்தில்) வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்கவில்லை; ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்கள் ஸ்வ ஸ்வ தேவாதி மனுஷ்யஸ்வரூபங்களை தங்கள் தங்கள் கர்மங்களடியாகவே அடைவிக்கப்படுகின்றன.] என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் ஒரு ப்ரயோஜநமும் இல்லை, கேவலம் லீலை தான் ப்ரயோஜநம் என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் தீர்மானிக்கிறார். இன்னும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தில், “இச்சாமாத்ரம் ப்ரபோ: ஸ்ருஷ்டிரிதி ஸ்ருஷ்டௌ விநிஶ்சிதா: । காலாத் ப்ரஸூதிம் பூதானாம் மந்யந்தே காலசிந்தகா: ॥ போகார்த்தம் ஸ்ருஷ்டிரித்யந்யே க்ரீடார்த்தமிதி சாபரே । தேவஸ்யைஷ ஸ்வபாவோऽயம் ஆப்தகாமஸ்ய கா ஸ்ப்ருஹா” [ப்ரபுவான ஸர்வேச்வரன் ஸத்ய ஸங்கல்பனனபடியால் கேவலம் இச்சையால் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றானென்று ஸ்ருஷ்டிவிஷயத்தில் நிச்சயிக்கின்றார்கள்; காலம் ஈச்வரனென்றோ, ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்களின் கர்மங்களுடைய பரிபாக தசையென்றோ சிந்திக்கிறவர்கள் காலத்தால் ப்ராணிகள் உத்பத்தியென்று நினைக்கிறார்கள்; இதரர்கள் ஈச்வரன் போகத்துக்காக, அதாவது, ஸ்வாநுபவார்த்தம் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்பார்கள்; விளையாட்டுக்காக ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பார் அந்யர்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஈச்வரனுக்கு, எந்த ப்ரயோ

ஜநத்தை உத்தேசித்து, என்ன ஆசை உண்டாகக்கூடும்? இந்த ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயாதிகளெல்லாம் அவன் ஸ்வபாவத்தில் அந்தர்கதம்; அதாவது, ஸர்வமும் அவன் நித்ய ஸங்கல்ப ஸித்தம்] என்றும் நிர்மாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக, சித்தென்றும், அசித்தென்றும் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களின் மொத்தத்தில், எக்காலமும் வித்பாஸம் இல்லையென்றும், சித் என்னும் ஜீவர்கள் உத்பத்தி நாச ரஹிதர்களானபடியால் எப்போதும் இருக்கிறவர்களென்றும், அந்த ஹேதுவினுல் அவர்கள் இடைவிடாமல் ஸம்ஸரிக்க வேண்டியவர்களென்றும், அவர்களுக்குக் கர்மாநுகுணமாக சரீரேந்த்ரியங்களும், போக்ய வஸ்துக்களும் அசித் வஸ்துவின் விகாரங்களால் ஈஶ்வரனுடைய நித்ய இச்சாரூபமான ஸங்கல்பத்தினுல் அமைகின்றனவென்றும், சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனுடைய ஶக்திகளென்றும், அவற்றின் சேர்க்கைக்குக் காரணமாவது அவனுடைய அவித்யாஶக்தியென்றும், இந்த சக்தியானது ஜீவர்களுடைய கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு உபகாரமாகிறதென்றும், ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வப்ரயோஜநரூபமான ஸம்பந்தம் ஸ்ருஷ்டியாதிகளில் இல்லையென்றும், ஸர்வ ஜீவர்களுடைய ஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாநமும் ஏகாகாரமாயிருக்கக் கர்மாநுகுணமாகக் கரணங்களையும் ஶரீரங்களையும் அடைவதில், ஜீவர்களுடைய ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோசத்தையும் விகாஸத்தையும் தத்தத் ஶரீரப்ரயுக்தமாகத் தாரதம்யத்துடன் அடைகின்றதென்றும், இந்த விதமாக, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் பொருந்தியபடித் தத்வவிவேகத்தைப் புருஷோத்தமனடியாகவும், பராஶர, வ்யாஸ, ஶுகாதிகள் மத்யமமாகவும், நம்முடைய ஆசார்யர்கள் அந்தமாகவும் ஏற்பட்ட தத்வஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தர்கள் நிறைந்த குருபரம்பரை மூலமாய், தாயக்ரமத்தில் நாமடைந்திருக்கிறோம்.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

கடிதங்கள்.

(1.)

ப்ரயாகை மடம்.

ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

ஸ்ரீ தீபப்ரகாஶோ விஜயதே ।
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥
யம் வாஸவி ப்ரமுகம் ஸ்வம் ப்ரத்யா ச நியமேந ச
ஸ ஏவ ராகவ ஸமாச்ரித ப்ரமுக ஸ்வாமீ க்ஷிதிரக்ஷிதா ॥

தற்காலத்தில் வேதங்களாலே கோஷிக்கப்பட்டதாயும், ஸர்வ மதஸ்தர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதாயும், ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகனார் பாரத்வாஜ முனிவனால் ஆதித்யம் பெற்ற புண்ய க்ஷேத்ரமாயும், ஐஹிக ஆமுஷ்மிக பல ப்ரதமாயும், கங்கை யமுனை ஸரஸ்வதி என்னும் நதிகள் சேர்ந்த திருவேணி ஸங்கமுமாகிற ப்ரயாகை க்ஷேத்ரத்தில் எல்லா மதஸ்தர்களும் அவரவர்களுடைய இனத்தார் யாத்ரை வருகிற வர்களுக்கு தீர்த்தவிதிகளும் மற்ற ஸௌகர்யங்களும் அமையும்படி மடங்களையும் விடுதிகளையும் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

அதுபோல நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் ஷை ஸௌகர்யங்களை யுத்தேசித்து வெகுகாலமாய் த்ருதண்டிமடம் என்ற ஒரு ஸந்நிதியை பூர்வீகர்கள் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தஸந்நிதிக்கு வரப்பட்ட ஐவேஜானது பெருமாளுக்கு மட்டுமே கிஞ்சித் போதுமானதாக விருக்கிறது. ப்ரயாகைக்கு யாத்ரை வருகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மற்றஜாதியாருக்கிருக்கிற ஸௌகர்யம்போலில்லாமல் ஷை திருதண்டிமடத்தில் நின்று ஸ்வாசம் விடக்கூடிய இடமில்லாமல் பெருமாள் திருமடைப்பள்ளியிலும் அதன் பின்புறமும் ஸந்நிதி வாசற்படியிலும் கொண்டுவந்த மூட்டைகளை வைத்துக்கொண்டு இடமில்லாமல் சிரம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த

கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்மவர்களுடைய கடமையாக விருக்கிறது.

எப்போதும் மடத்தில் ஏககாலத்தில் 5-6 குடும்பங்கள் வந்து அவஸ்தைப்படுகிறதை யுத்தேசித்து சுமார் 4-5 குடும்பங்கள் இருக்கும்படிக்காவது ஜாகை ஏற்படுத்தி ஸௌகர்யம் பண்ணிவைக்க வேண்டியது அவச்யமாயிருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய இடம் மட்டும் மடத்தைச் சேர்ந்தது தயாரிலிருக்கிறது. ஷை இடத்தில் கட்டிடம் கட்டுவதற்குசுமார் ரூ. 10000-ம் வரை செல்லும். அதுகளை உத்தேசியமாய் நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நண்பர்கள் எல்லோரும்கூடி அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி யதாசக்தியாய் வரியேற்படுத்தி ஷை தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன். ஸர்வ ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹான்களும்கூடி தர்மத்துக்குப் பணம் சேகரித்து அவ்விடத்திலேயே மெம்பர்கள் சேர்ந்து பண்டாகவைத்துக் கொண்டு ஒரு மானேஜரை அனுப்பி ஷை தர்மத்தை சீக்கிரம் பூர்த்தியாய் நிறைவேற்றும்படி செய்யவேண்டியது.

த்ருதண்டிமடம், ப்ரயாகை
தாரு கெஞ்சு, அலகாபாத்
28—5—14.

ப்ரயாகைவாஸி
சே. நரஸிம்மதாஸர்.

(2.)

ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஸுஷம ப்ரபந்த கதாவளி என்னும் ஸ்ரீ ஸந்நிதி குருபரம்பரையில் ஸ்ரீ ஷஷ்ட வராங்குசஸ்வாமி சரித்திரத்தில் இந்த ஸ்வாமி ராயஸம ஸ்தானத்தில் ஏகாந்தமான ஒரு ஸ்தலத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யபுரம் என்று ஒரு அக்ரஹாரம் நிர்மித்து அதில் எழுந்தருளியிருந்து கொண்டு சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான தர்சந க்ரந்தங்களை தசம ஸம்வத்ஸர பர்யந்தம் ப்ரஸாதித்துக் கொண்டிருந்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்ரீபாஷ்யபுரம் எங்கே இருந்தது, இப்பொழுது இருக்கிறதா, அதன் தற்கால நிலைமை என்ன என்று வெகுநாளாய் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன். பூர்வத்தில் ஸர்வேயர் ஜெநரலாயிருந்த கர்னல் மகென்ஜி என்னும் துரையவர்களால் சேகரிக்கப்பட்டு இப்பொழுது ஸர்க்கார் புத்தகசாலையில் வைக்கப்

பட்டிருக்கிற புஸ்தகங்களைப் (Col. Mackenzie's MSS.) பரிசோதிக்கையில் முதல் ஸம்புடம் 39 - வது பக்கத்தில் (Vol. I, P. 39.) அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

తరువాతను విజయనగరం సింహాసన నాధీశ్వరుండయిన సదాశివదేవ మహారాయలవారి ప్రభుత్వంలో నందేల నరశింగరాజు కొమారుడు నారయ్య దేవ మహారాజకు యీగ్రామం నాయంకరాన్కు చెల్లుతూవుండి యీగ్రామాన్కు పడమర తాటిపత్రీశీమలో తాళ్ల ప్రొద్దుటూరు అనే గ్రామంలోకి యీగ్రామం చెల్లుతూవుండెను. అప్పుడు సదాశివరాయలు తిరుపతి యాత్రకుగాను రాగా, వారివెంబడి యీరాజున్ను యీస్తలాన్కి వచ్చియుండి నంతట యీగ్రామములో పూర్వం జనమేజయుని వల్లను ప్రతిష్టితంబైన చెన్నకేశవస్వామి దేవాలయంలో పలుకురాయి వుండెడిగన్కు జనులు పలికితే పలుకురాయి వున్నస్తలంలో పలికెడి. ఆ శిలనడత గనుక జనులు చన్నరాయతే పలికినందుకు వుత్తరం యిస్తాడు అవి జనులు కూతల చన్నరాయలు అని వాడుకున్నారు. ఆ చన్నరాయలు సదాశివ మహారాజు ఆ స్వప్నమందు నాకు సంప్రొక్షణచేసివిస్తా రంగాదేవాలయం కట్టిస్తే నీకు సంతానప్రాప్తి అవుతున్నది. అనిచెప్పినందున ఆ సదాశివదేవ మహారాయలు పాత చెన్నకేశవస్వామి దేవాలయాన్కు జీరణోద్ధారణచేయించి తాను కొత్తగాచేయించిన వివరం పూర్వాభిముఖంగాను. చన్నకేశవస్వామి దేవాలయం ౧, లక్ష్మీదేవి కోవిల ౧, ఆళ్వార్లకోవిల ౧, తిరుమంగయాళ్వార్ల కోవిల ౧, పన్నిద్దరాళ్వార్ల కోవిల ౧, యీ మూడు చన్నకేశవస్వామి దేవాలయాలలో చేశి చుట్టుప్రకారం గోపురాంతరాళాలు రంగమంటపములు కట్టించి గ్రామంబస్తీ చేశి శ్రీవైష్ణవులకు అహెూబల జీయంగార్లను పిలువనంపించి యీ నారయ్య దేవ మహారాజును మీనాయంకరాన్కు యీ గ్రామం నడస్తూవున్నది గదా బ్రాహ్మలకున్ను, స్వామికిన్ని సర్వాగ్రహారంగాను యియ్యమనగా ఆ రాజు చాలా సంతోషించి శాలవాహనశకం ౧౪౬౫ (A. D. ౧౫౪౩) అగు నేటి శోభకృతు సంవత్సరమున అగ్రహార బ్రాహ్మలకున్ను దేవునికిన్ని సర్వాగ్రహారం ౬౨ అరువయి రెండు వృత్తులు యేరుపరిచి యీ గ్రామంలో అగ్రహారం సూర్య చంద్రవీథులు యేర్పరిచి యీ గ్రామంలో పైనవ్రాశిన ౬౨ వృత్తులలో చన్నకేశవస్వామిక్కి యిరువైవృత్తులు బ్రాహ్మలుకు కరుణాలుకు పనిపాలువాండ్లకు నలబై

రెండు వృత్తులు యేర్పరిచి యీ గ్రామానుకు తూర్పునవుండే గదమయ్యపల్లె యీ రెండు ఒకటి చేశి సంబటూరికి ప్రతినామ మయిన శ్రీబాష్యపురం అనే అగ్రహారం అని నామాంకితముచేశి నిత్యోత్సవ వక్షోత్సవ మాసోత్సవ రథోత్స- వాలు మొదలయిన వుత్సవాలుకుగాను యీవూరికి వాయువ్యమూల పినాకినినదికి. వుత్తరం దువ్వూరి తాలూకులో మాచెలంఘు నూరివల్లె అనే గ్రామం శ్రోత్రియ ముగా నడస్తూవుండెనటా.

[பிற்பாடு, விஜயநகரம் ஸிம்ஹாசனாதிபதியான ஸதாசிவதேவ மஹா ராஜாவின் பிரபுத்வத்தில் நந்தேல நரசிங்கராஜு குமாரன் நாரய்யதேவ மஹாராஜுவின் ஆதீனத்துக்குவந்து இந்தகிராமத்துக்கு மேற்கில் தாடிபர்த்தி சீமையில் தாள்ள ப்ரொத்தூரென்கிற கிராமத்துக்கு உள்ளடங்கியிருந்தது. அப்பொழுது ஸதாசிவராஜன் திருப்பதி யாத்திரையாக வருகையில் அவருடன் இந்த ராஜுவும் இந்த ஸ்தலத்துக்கு வந்திருந்தான். இந்த கிராமத்தில் முன் ஜநமேஜயரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சென்னகேசவ ஸ்வாமி தேவாலயத்தில், பிரதித்வனி செய்யும் கற்கள் இருந்தன. ஜனங்கள் பேசினால் அந்த பிரதித்வனி கற்களும் த்வனிசெய்யும் அதனால் ஜனங்கள் சென்னராயஸ்வாமியே பேசினதற்கு உத்தரம் கொடுக்கிறாரென்று எண்ணி ஜனங்கள், பேசுகிற சன்னராயரென்று சொல்லிக்கொள்வார்கள். அந்த சன்னராயஸ்வாமி ஸதாசிவதேவ மஹாராஜாவின் ஸ்வப்நத்தில் எனக்கு சம்ப்ரோக்ஷணை செய்து விஸ்தாரமாக தேவாலயம் கட்டிக்கொடுத்தால் உனக்கு சந்தானப்ராப்தி ஆகிறது என்று சொன்னதினால் அந்த ஸதாசிவ மஹாராஜா பழய சென்னகேசவஸ்வாமி தேவாலயத்தை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்து தான் புதிதாக செய்துவைத்ததற்கு விவரம். பூர்வாபிமுகத்தில் சென்னகேசவஸ்வாமி தேவாலயம் 1, லக்ஷ்மிதேவி கோவில் 1, நம்மாழ்வார் கோவில் 1, திருமங்கையாழ்வார் கோவில் 1, பன்னிரண்டு ஆழ்வாராதிகள் கோவில் 1, இந்தமூன்று ஸந்நிதிகளையும் சென்னகேசவ ஸ்வாமி தேவாலயத்தில் கட்டி சுற்றுப்பிராகாரம், கோபுராந்தராளங்கள், ரங்கமண்டம் இவைகளைக் கட்டிவைத்து கிராமத்தை பெரிதாக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அஹோபிலம் ஜீயங்காரையும் வரவழைத்து இந்த நாரய்ய தேவமஹா ராஜுவைப்பார்த்து உன்னுடைய அதிகாரத்துக்கு இந்த கிராமம் உட்பட்டதன்றோ பிராம்மணர்களுக்கும் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்ரவாக்கிர காரமாக இந்த கிராமத்தை தானஞ்செய் என்று சொல்லவே அந்த ராஜு மெத்த சந்தோஷத்துடன் சாலிவாஹனசகம் 1465 சோபகிருது வருஷத்தில் பிராம்

மணர்களுக்கும் ஸ்வாமிக்கும் சர்வாக்கிரகாரஞ்செய்து 62 விருத்திகள் ஏற்படுத்தி இந்தகிராமத்தில் அக்கிரகாரம், சூரிய சந்திரவீதிகள் உண்டுபண்ணி இந்த கிராமத்தில் மேல்சென்ன 62 விருத்திகளில் சென்னகேசவ ஸ்வாமிக்கு 20 விருத்திகளும் பிராம்மணர்களுக்கும் கரணீகர்களுக்கும் வேலையாட்களுக்கும் 42 விருத்திகளும் ஏற்பாடுசெய்து இந்தகிராமத்துக்கு கிழக்கில் இருக்கும் கடமயபல்லெ.........இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக்கி ஸம்பரேருக்கு வேறு பெயராகிய ஸ்ரீபாஷ்யபுரம் என்கிற அக்கிரகாரம் என பெயரிட்டு நித்யோத்ஸவம், பக்ஷோத்ஸவம், மாஸோத்ஸவம், ரதோத்ஸவம் முதலாகிப உத்ஸவங்களுக்காக இந்த ஊருக்கு வாயுதிக்குமூலையில் பிநாகினி நதிக்கு வடக்கில் துவ்வூர் தாலூகாவில் கஸ்பா லக்கனூரிபல்லே என்கிற கிராமம் சுரோத்திரியமாக நடந்து கொண்டு வந்ததாம்.]

இந்த ரிகார்டுனல் ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் என்கிற கிராமம் பூர்வத்தில் ஸம்படூர் என்கிற நாமாந்தரத்தையுடைய தென்றும், இது ஸதாசிவராஜா ப்ரபுத்வம் செய்துவந்த காலத்தில் தாடிபர்தி (Tadi patri) சீமையில் சேர்ந்த தென்றும், இதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் என்கிற நாமாங்கிதம் அந்த மகா ராஜாவால் செய்யப்பட்டதென்றும் ஏற்படுகிறது. மேலும், அந்த கிராமம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அக்ரஹாரமாய்ச் செய்யப்பட்ட தென்றும், அப்பொழுது அஹோபில ஜீயங்கார் எழுந்தருளப் பண்ணப்பட்டா ரென்றும், ஸ்ரீ அஹோபிலத்தை மங்களாசாஸநஞ் செய்தருளினவரான திருமங்கை யாழ்வாருக்குத் தனிக்கோவில் கட்டப்பட்டதென்றும் கண்டிருப்பதால் அந்த அக்ரஹார ப்ரதிஷ்டையும் நாமாங்கிதமும் கோவில் நிர்மாணமும் அக்காலத்தில் ஸ்ரீ அஹோபில மஹாஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளியிருந்த மஹாஸ்வாமியின் நியமநத்தால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டு மென்றும் தோன்றுகின்றது. ஸ்ரீ ஸந்நிதி குருபரம்பரையை இத்துடன் ஒத்துப்படித்துப் பார்த்தால், ரிகார்டில் சொல்லப்பட்ட அஹோபில ஜீயங்கார் ஸ்ரீ ஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமி யென்று சொல்லக்கூடும். இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் என்கிற அக்ரஹாரத்தை நிர்மாணஞ் செய்தார் என்று குருபரம்பரையில் கண்டிருப்பதும் ரிகார்டில் கண்டிருக்கிற அக்ரஹார ப்ரதிஷ்டை தான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்த ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் தாடிபர்தி (Tadipatri) சீமையில் சேர்ந்த ஸம்படூர் என்று காணப்படவே, கடப்பை அநந்தபுரம் இந்த ஜில்லாக்களிலிருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயித்து, ஆங்காங்குள்ள அதிகாரிகளை விசாரித்த பொழுது, இது வடபெண்ணை யாற்றின் கரையில் கடப்பை

ஜில்லாவில் கமலாபுரம் என்னும் ஊருக்கு மூன்றுமைல் தூரத்தி லிருக்கின்ற ஸம்படூர் * என்கிற க்ராமமா யிருக்கலா மென்று சொல்லக்கேட்டு, அவ்விடத்திற்கு ஒருவரையனுப்பி சோதித்துப் பார்த்ததில், அது பூர்வத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அக்ரஹார மென்றும், ரிகார்டுனால் ஏற்பட்ட கேசவ பொருமாள் ஸந்நிதி இப்பொழுதும் உளதென்றும், அக்ரஹாரம் எடுபட்டுப் போய்விட்டதென்றும், அந்த பெருமாள் ஸந்நிதியிலிருக்கிற சிலாசாஸநங்களினால் அதுவே பூர்வத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் என்று சொல்லப்பட்டது என்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த சாஸநங்களில் மூன்று சாஸநங்களை எழுதிவர வழைத்துப் பார்த்ததில் முதல் சாஸநம் கேசவ பெருமாள் ஸந்நிதி விஷயமானது. இது "ஸ்ரீமத் ராஜாதிராஜ ராஜபரமேச்வர வீரப்ரதாப ஸதாசிவதேவ மஹாராஜன் விஜயநகரத்தில் ரத்ந ஸிம்ஹாஸநாரூடனா யிருக்கிறநாளில்" என்று உபக்ரமித்து, மத்யே "ஸம்படூருக்கு ப்ரதிநாமமான ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் சென்னகேசவ பெருமாளுக்கு அநந்தமான தண்டன் ஸமர்ப்பித்து" என்று இருக்கிறது. இரண்டாவது சாஸநத்தில் ஸம்படூரிலிருக்கிற சென்னகேசவ பெருமாளுக்கு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாராயண பெருமாள் என்று நாமாங்கிதம் செய்யப்பட்டது என்று கண்டிருக்கிறது. மூன்றாவது சாஸநத்தினால் ஸ்ரீ பாஷ்யபுரத்திற்கு ப்ரதிநாமமான ஸம்படூர் கேசவபெருமாள் ஸகலவித உத்ஸவங்களையும் கண்டருளும்படியாக ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநா சார்யரான போஜநபல்லி ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் கட்டிவைத்த கல்யாண மண்டபம் என்று ஏற்படுகிறது. இந்த சாஸநங்களினால் இந்த ஸம்படூர்தான் ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டது என்பது ஊர்ஜிதமாகிறது.

ஸ்ரீ பாஷ்யபுரம் அக்ரஹாரம் ப்ரதிஷ்டை நடந்த காலம் ராயஸம்ஸ்தாநாதிபதியாயிருந்த ஸதாசிவராய மகாராஜாவின் ப்ரபுத்வத்தி லென்றும், சாலிவாகன சகவருஷம் 1465 (கிறஸ்தவசகம் 1543) என்றும் கண்டிருப்பதால் ஸ்ரீ ஷஷ்ட பராங்குச ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலம் வ்யக்தமாகின்றது. ஆனால் குருபரம்பரையில் அந்தஸ்வாமியின் காலம் கலி 4600 முதல் 4614 வரையில், [அதாவது சாலிவாகன சகவருஷம் 1421—1435, கிறஸ்தவ சகம் 1499—1513] என்றிருத்தலால் இந்த விஷயம் விமர்சைக்கு இடம் கொடுக்கிறது.

ஸ்ரீ அஹோபிலநம்பி.

---

* இது ப்ரோதட்டூரிலிருந்து 10 - மைல், ஏற்றகுண்ட்லா ஸ்டேஷனுக்கு மூன்று மைல்,